

1920 aabner Kasserne, saaledes at enhver, der ikke er fyldt 60 Aar, kan blive optaget. Under almindelige Forhold vilde et saadant Forslag være meget betænkeligt for Kasserne, thi det er klart, at jo højere Aldersgrænsen for Optagelse bliver, des større Risiko løber Kasserne, des større Udgifter faar de. Og i al Almindelighed mener man i Sygekassekredse, at det er berettiget at forlange, at Folk, der vil nyde Hjælp af de statsanerkendte Sygekasser, maa melde sig ind inden en rimelig Frist. Jeg skal alligevel gerne aag med til denne Forhøjelse af Aldersgrænsen. Det er, som jeg sagde før, en videre Udvikling af Sygekassespørgsmaalet. Hidtil har man haft en lavere Grænse, som Regel 40-Aars Alderen, nu derimod, da Loven kommer til at omfatte kronisk syge, er man nødsaget til at gaa til en højere Indmeldelsesalder for derved at give alle Lejlighed til at komme med, og det kan jo ikke nægtes, at det er ikke saa ganske faa Medmennesker, som endnu ved 50 Aars-Alderen ikke har gjort Alvor af at melde sig ind i Sygekasser.

Jeg kommer saa til den store Paragraf, nemlig den nuværende § 7, om en Optagelse af kronisk syge. Dette Spørgsmaal har, som det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) omtalte, været fremme mangfoldige Gange, og sidste Gang, da vi ændrede Sygekasseloven, blev § 7 formet som en Løfteparagraf i saa Henseende, idet det der forudsattes, at man ad Aare maa komme til en Løsning af dette Spørgsmaal. Der staar i denne Paragraf, at indtil en saadan Ordning med Hensyn til kronisk syge finder Sted, skal man forholde sig saaledes og saaledes. Man har altsaa, det kan jeg vel sige, fra alle Partiers Side givet Sygekasserne et Løfte angaaende Spørgsmaalet om de kronisk syge, og nu kommer dette Forslag med den Løsning, at enhver kronisk syg har Ret til at være Medlem af en Sygekasse, og at Sygekasserne har Ret til at forlange deres Udgifter til de kronisk syge dækket fuldt ud af Staten. Det er et gammelt Krav fra Sygekasserne, specielt fra de københavnske Sygekasser, at man skulde ordne Sagen paa den Maade. Sygekasserne har aldrig kunnet indse, at det skulde være retfærdigt, at de mindre bemidlede, som er Medlemmer af Sygekasser, skulde være med til at betale til de kronisk syge. Man har alle Dage ment, at det var rigtigst, at hele Samfundet kom til at betale til de ulykkelige kronisk syge, som ikke kan klare sig selv. Jeg synes, det vil være det

naturaligste og rigtigste, at Staten overtager Forsorgen for alle disse ulykkelige Mennesker og betaler, hvad det koster, og det er det, Forslaget her gaar ud paa. Nu siger det ærede Medlem fra Odder imidlertid, at han og hans Parti under ingen Omstændigheder kan gaa med til denne Ordning, og det beklager jeg i allerhøjeste Grad, thi det har jo vist sig, at det ærede Medlem og hans Parti heller ikke har kunnet gaa med til nogen anden Ordning med Hensyn til de kronisk syge, hvorved Staten kom til at betale for de Masser af ulykkeligt stillede Mennesker, vi har i vort Samfund.

Det ærede Medlem henviste saa til Forsikringsprincippet og til den Ordning, man havde i England; det vil vel sagtens sige, at det ærede Medlem og hans Parti stadig holder paa, at vi skal have en Invalidforsikring. Men naar alle Mennesker skal forsikre sig imod kronisk Sygdom, bliver det netop til det, som det ærede Medlem sagde, hans Parti ikke vilde være med til: en almindelig Kopskat. Det bliver til en almindelig Beskatning, naar alle Mennesker skal forsikre sig og betale Præmie for den Risiko, de løber, ved en Gang i Tiden at kunne blive kronisk syge. Denne Ordning kan mit Parti under ingen Omstændigheder være med til. Vi mener, det er Statens, Samfundets Pligt at forsørge dem, som ikke kan forsørge sig selv, og som uden egen Skyld er blevet saaledes stillet. Naar en Mand bliver kronisk syg, er han enten vedvarende eller i hvert Fald periodevis ude af Stand til at forsørge sig selv og sin Familie, og saa mener jeg og mit Parti, at det er Samfundets Pligt at træde til og betale, hvad det koster.

I § 13 omtales endvidere, at Statens Tilskud forhøjes fra 2 til 3 Kr. aarlig. Dette Forslag hilser jeg ogsaa med Glæde. Man kan ikke sige, at det er en overdreven stor Forhøjelse i Forhold til Pengenes synkende Værdi; det er 50 pCt. Man plejer ellers at regne med 100 pCts Forhøjelse paa alt muligt, og saa er man endda ikke for højt oppe. Endvidere hilser jeg med Glæde Bestemmelsen om, at Staten skal betale en Del af Medicinudgiften i Sygekasserne. Det var efter min Mening aldeles meningsløst, at man, den Gang man gik til at yde Statstilskud i Forhold til Sygekassernes forskellige Udgifter, slattede Udgifterne til Medicin. Disse Udgifter er for Sygekasserne saa overvældende og trykkende, at de nok kan trænge til at faa en Part af dem dækket gennem Statstilskud.